

Vánoční ZVOLSKÉ NOVINY 2012

VYDÁVÁ OBEC ZVOLE U PRAHY

prosinec 2012

ZDARMA

Rozzářené oči dětí,

vonící stromeček, napečeno, navařeno – jen zasednout k večeři. Vánoční kapr se salátem, jídlo, které převládá ve většině českých rodin. Pozor na kosti a ještě sklidit ze stolu. Pak nastražit uši, zda nezazvoní Ježíšek. Už, už. Znamení, že vše je již připravené pod stromečkem. Kdo bude letos ty ve vánočním papíru zabalené dárky rozdávat? Bude tam všechno, co jsme tak moc, ale strašně moc chtěli? Určitě. Vždyť celý rok jsme byli hodní, snad jsme ani jednou nezazlobili. Štědrý večer. Zase se nám sešel rok s rokem. Jak to rychle uteklo. Rychleji a rychleji.

Naštěstí všichni zdraví. Žádné velké změny, když kouknu zpět tak to byl vlastně klidný rok. Tak nějak vnímá Vánoce většina z nás. Ve společnosti těch nejbližších, v rodinném kruhu. Tak to má být, starosti nechat na později, teď jsou Vánoce.

Přeji všem čtenářům Zvolských novin krásné prožití vánočních svátků, do nového roku zdraví a spokojenost. Ať se plní přání i sny každému.

Mirek Stoklasa

Foto: Jan Stoklasa

Vážení občané,

přejeme Vám krásné prožití vánočních svátků, hodně klidu a pohody ve společnosti Vašich nejbližších.

Do roku 2012 mnoho úspěchů v rodinném i pracovním životě.

Rada obce:

*Antonín Duda
Marek Novák
Miroslav Stoklasa*

*Jan Stoklasa
Marek L.*

Povídka... jeho Štědrý večer

Jako maličký Vánoce nevnímal. Polehával ve vyhřáté postýlce a všichni ten mumraj kolem něj se ho jakoby netýkal. Ale všichni kolem něj se usmívali a užívali si ty radostné chvíle. I on se smál, protože komu by se ten třept a lesk ozdobiček nelíbil. Když trochu povyrostl, s velkým očekáváním se těšil na Štědrý večer. Ve velkém předstihu kostrbatým písmem a s pomocí trpělivé babičky napsal kratičký dopis plný prostých i nesplnitelných přání a doplnil ho jednoduchými malůvkami určenými výhradně Ježíškovi. V tolik vyčkávaný den s bráškou pomohl tatínkovi ozdobit vánoční stromček, aby měl Ježíšek kam uložit zabalené krabičky, v nichž snad bude to, co si tolik přál. Štědrovečerní večerí nedečkaně zhltnul. Smaženého kapra si zatím nestihl oblíbit a tak mu maminka usmažila kuřecí řízek. A také z obavy, aby omylem nepolkl zrádnou kost. Po večeri se šel se starším bráškou a maminkou projít zasněženou zahradou. Jen na chvíli, aby měl Ježíšek čas přijít k nim domů, nachystat dárky, a nepozorován opět zmizet. Tatínek se z procházky vymluvil, chtěl zavolat kolegům z práce a popřát jim hezké svátky. Když se sourozenci s maminkou vrátili domů, pod stromčkem čekaly pečlivě zabalené dárky. Ježíšek jim nadělil vše podle jejich přání. O pár let později mu starší bráška prozradil velké tajemství, totiž že Ježíšek není. Všechny argumenty podporující tento krutý fakt byly nevyvratitelné.

Aby ocenil snahu obou rodičů, ještě pár let předstíral, že o ničem neví, postupně však přestal psát dětské dopisy i se při procházce rozhlížel po Ježíškovi. Za nějakou dobu sám sháněl pro své nejbližší malé pozornosti k Vánocům. Nejdřív roztomilé drobnosti, později hodnotná překvapení. Jako dospělý rodinu navštěvoval až druhý den po Štědrém večeru, ten totiž slavil v novém domově se svou manželkou a později i s malou dcerkou. Když se ty dvě šly vždy po sváteční večeri projít parkem, s uvěřitelnou výmluvou procházku odmítl a během pěti minut přichystal pod vánoční stromek vše, co jeho dcera nakreslila na papír a přilepila izolepou zvenčí na rám okna na konci listopadu. Když jeho malá dárky otevírala, přiznal, že žádného Ježíška nespapířil a tiše se usmíval nad její nedůvěrou. A přemýšlel, jak zjistí ona o Ježíškovi nemilou pravdu, když nemá staršího sourozence. A i když jeho dcera dospěla a prožívala tento den se svou vlastní rodinou a rodiče navštěvovala až den po Štědrém večeru, stejně si s manželkou ozdobil vánoční stromek, vychutnal tradiční večer se skleničkou červeného vína, prošel se s ní zasněženým parkem a daroval jí malou pozornost. Ale než šel spát, raději vyhlédl z okna ložnice do noci, jestli někde Ježíška náhodou nezahledne.

Sabina Dudová

JAKUB JAN RYBA ČESKÁ MŠE VÁNOČNÍ

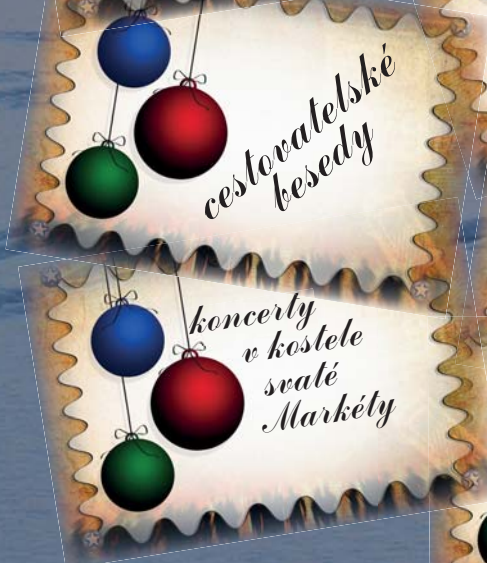
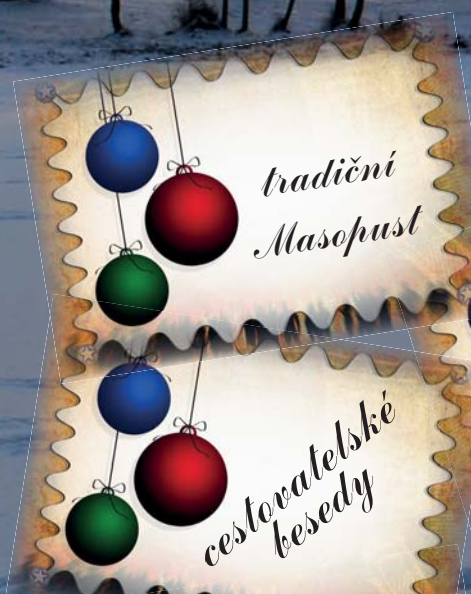
ÚČINKUJÍ: ZPĚVÁCKÝ SPOLEK HLAHOL V PRAZE, SÓLISTÉ A ORCHESTR ART^N,
ŘÍDÍ: ROMAN Z. NOVÁK

ČTVRTEK 27. 12. 2012, 18,30 HOD.,
KOSTEL SV. MARKÉTY, UL. HLAVNÍ, ZVOLE

WWW.ZVOLE.INFO

Ohlédnutí za rokem 2012 —

nejen tohle se v obci stalo...

taneční
zábava
Ukončení
léta

Černická
koloběžka

žvolské
Babi léto

dotace
na akci
Doprovodné
aleje
a jejich
realizace

drakiáda

vítání
občanků

setkání
s
jubilanty

vymalování
školy

zahájili
jsme stavbu
Polyfunkčního
domu

nový povrch
ulic
U Pošty
a Příčné

Mikulášská
nadílka
v
Černíkách

Černický
slet
s maškarním
rejem

Sváteční vzpomínání s čerstvou devadesátnicí paní Věrou Doležalovou

Pořád usměvavá, pořád dobře naložená a ochotná vzpomínat. To je zdejší rodačka paní Věra Doležalová. „U Zemanů v potoce“ se narodila 14.12.1922, ale dokladem toho, že si v té době nikdo moc nelámal hlavu s nějakou útlocitnou přesností je fakt, že do matriky ji zapsali až 17.12., a proto si taky toto datum můžete nalézt v jejich dokumentech. Ani trochu ji to netrápí. Tři dni sem, tři dni tam.

Dětství „na průhonu“ bylo krásné a rozmanité. Na celý život si tu našla věrnou kamarádku ze sousedství. Marii Škobisovou, ta mnoho dalších let potom byla paní Braidlovou. Stejně švitorky. Spolu vymýšlely obě dvě kdekakou taškařici a přátelství a náklonnost jim vydržela celá léta. Jako vzpomínka na dětství fotografie, starší osmdesáti let. V dolní řadě jsou odleva, na koloběžce pozdější uznávaný cukrář Vašek Ebr, malý Hrubec (což byl příbuzný sousedních Krásných), dále Slávinka Nováková (pozdější paní Karásková), právě paní Doležalová (tehdy ještě Zemanová), Slávka Trefilová (pak paní Boháčková), Růžena Čížkovská, o kolo opřený Pepa Strnad a u řídítek Franta Růžicků. Ta paní v šátku za nimi, to je paní Nováková, držící na ruce malou Růženku (pozdější paní Justianovou), za Pepou Strnadem stojí už „mladý muž“ Ota Sýkora.

Mirek Doležal, hodný a starostlivý manžel i táta, výborný muzikant a decentní člověk. Životní průvodce to byl spolehlivý a starostlivý. Z domova vždy parádně a elegantně ustrojen. Jeho harmonika (na našem snímku) je už pověstná a legendární. Hrál ve velkých orchestrech. Spolu s dalšími věrnými hráči a kamarády ze zvolského šramlu, ale dokázala ta harmonika hospodu „pěkně rozhoupat“. Přátelství s Františkem Škobisem

a Pepík Strnadem se datovalo už z mládí, z hokeje. „Na prknech, co znamenají svět“ si ho můžeme připomenout i jako zdatného ochotníka. Kdyby ještě dneska žil, ocitl by se právě v těchto novinách v rubrice „dobrá duše naší obce“.

Rodičové milí, zvláště tatínek František, to byla pohoda sama. Hrál u ochotníků, vedl bufet, stačil skotačit „na maškarách“

v průvodu masek i v pokročilém věku, co rodáků si ho vybaví. Samozřejmě, musel se „umět ohánět“. V práci v modřanském cukrováru, doma zase v lese na pasekách, anebo u shánky vánočního stromku. Znal tu každý kámen. „Na vozečku“ dříví, to jste ho mohli potkat i hodně za šera. Vzpomínkové foto je docela významného rodinného data. Marie a František Zemanovi mají právě „zlatou

svatbu“ – a ve stejný den se vdává i mladší holka Doležalů, takto jejich vnučka Jiřina.

A dosavadní bilance dnešní naší jubilantky? Dvě dcery + tři vnoučata + dvě pravnoučata. Tak paní Doležalová: za pět let zase u Vás na kafičku!

Vladimír Zápotocký

Dobré duše naší obce

Jana Justiánová

Od roku 1989 je neodmyslitelně spjata s úřadem obce. Počátkem svého působení pracovala jako vedoucí drobných provozoven, potom byla administrativní pracovníci a účetní zároveň, v současné době vykonává práci účetní. Účetní bývá tím, kdo tak trochu tahá za provázky v každé firmě, na každém úřadě. Říká, na co je a na co již není. A to je informace, kterou potřebujete znát před každým rozhodnutím.

Se zdejšími krajem je spjata rodinnými kořeny, pochází ze statkářské rodiny Trnků, její děda byl starostou Březové. Ještě s manželem postavili svépomocí rodinný dům, vychovala dceru Pavlu, dnes již dospělou slečnu. Stará se o svou maminku, se kterou bydlí.

Známa ji od poloviny devadesátých let, blíže však až od roku 2006. Prochází životem, který se s ní nijak zvlášť nemazlí a i přesto v životě neztrácí optimismus. Kouká spíš dopředu a nebrečí nad rozlitym mlékem. Je skvělá kamarádka a nezkaží žádnou srandu. Jako účetní je pečlivá, zakládá si na tom, že má vše v pořádku. Vždy mě potěšilo, když jsem ji mohl mít na své straně a úřad bych si bez ní nedovedl vlastně ani představit.

Mirek Stoklasa

Dobrá duše Černík

V Černíkách najdete jen málo obyvatel, kteří by neznali jméno Toman. Starší generace si jistě vzpomene na Bohumíra Tomanu. Ten jakožto dlouholetý člen Českého svazu zahrádkářů vykonával funkci pokladníka. Nikdy nechyběl u aktivit, které zahrádkáři pořádali pro své členy i ostatní obyvatele. Na pozemku ČZS jste se s panem Bohumírem mohli pravidelně setkávat při nákupu zeminy, briket či půjčování různých strojů a nářadí.

Já ale chci v tomto článku psát hlavně o jeho synovi: Emilu Tomanovi. Emil má se svou manželkou Dášou čtyři děti. Po léta rodinka pravidelně vyrážela z Prahy na chatu Tomanů do Černík, kde trávili společné chvíle. Jen u toho však nezůstalo. Emil v roce 2004 dostal vedle chaty svých rodičů rodinný domek, kam se nakonec „mladí“ Tomanovi přestěhovali. V listopadu téhož roku pan Bohumír zemřel. Emila tehdy oslovil

předseda ČZS, jestli by nepřevzal otcovu funkci. Od tohoto roku se aktivně zapojil do činnosti tohoto sdružení. V současné době je aktivním členem výboru, stará se o členskou základnu, vede evidenci příspěvků a osobně vybírá peníze na členské známky. Každou sobotu můžete Emila potkat na parcele zahrádkářů při odběru železného šrotu a pravidelně na jaře zařizuje odběry a testování vody z našich studní.

Emil Toman plně odpovídá termínu „DOBŘÁ DUŠE“. Je to člověk hodný, dobrosrdečný, ochotný, spolehlivý a velmi pracovitý. I když se s ním život občas nepáral, starosti a překážky zvládá s obdivuhodným nadhledem a se svým specifickým smyslem pro humor. Emil nejen, že jako organizátor nikdy při veřejných akcích sdružení v Černíkách nechybí, ale zároveň je ve skupině vždy nepřehlédnutelnou tváří. Velmi si ceníme jeho pomoci a úsilí, které do těchto aktivit vkládá. Je to prostě „NÁŠ EMAIL“, kterého si tu všichni pro jeho lidské kvality vážíme.

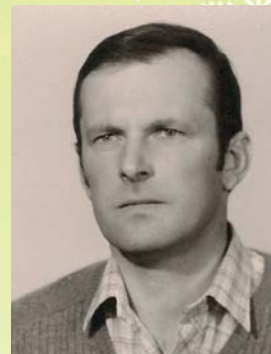
Lenka Betincová

Jaroslav Malířský

Možná už víc jak půl století je oblíbenou a populární postavou naší obce. Jak by ne! Už jako žák a dorostenec vynikal v našem fotbalovém dresu. Byl tak dobrý, že mu spoluhráči říkali „Bican“. A to už bylo nějaké

vyznamenání. Jeho postavu zdobily dvě věci. Na jedné straně elegance (o to nejen na trávníku, ale i na tanečním parketu) a na druhé poctivost (uměl hrát i za dva, pomáhal, kde bylo zrovna potřeba). Ve fotbalu byl pokaždé dispečerem hry, ovládal perfektní zpracování míče, měl prostorový přehled a uměl nezištně nahrát. Prošel čtvrtstoleťím na trávníku a i když se kolem něho hráči měnili (od Prchlíka a Srovátky, až po bratry Hrubé a Přeučila), zachovával si svůj herní projev a pokaždé byl přínosem pro zdejší styl. Byl opravdu nepřehlédnutelnou postavou a kdyby chtěl někdo zpátky spočítat, kolikrát oblékl fotbalový dres Sokola s číslem 9, nezládl by to. V hokeji to bylo jinak. Tam stál v brance a působil dojmem klidase bez zbytečných efektů a parádek. Bylo na něho spolehnouti.

Ostatně, v obou sportech má dodnes jeho slovo a úsudek váhu, je uznávanou autoritou. A současná aktivita? Sekání trávníku hřiště, kde tolik odehrál, pozvedl k dokonalosti. No, a pokud ho potkáte „mazat pracovně“ na čističku, věřte, že je to jen další doklad jeho preciznosti a poctivosti. Dobrou duší naší obce je už hezkou řádku let. *Sepsal Vladimír Zápotočný*

Vážení čtenáři,

*přejeme Vám poklidné prožití letošních Vánoc
a šťastný vstup do nového roku 2013.*

Redakční rada:

Sabina Dudová Lenka Beti ' Zifn hghu Jan Stoklasa Duda

Vydává obec Zvole. Vychází neperiodicky. Otištěné články neprochází odbornou jazykovou úpravou a u datových souborů kontrolou. Názory přispěvatelů se nemusí shodovat s názory redakce. Nevyžádané rukopisy, kresby a fotografie se nevracejí.

Redakční rada: Vladimír Zápotočný, Lenka Betincová, Sabina Dudová, Jan Stoklasa, Lubomír Duda.

Kontakt a příjem inzerce: OÚ Zvole, Hlavní 33, 252 45 Zvole, telefon: 257 761 721, fax: 257 760 327, redakce@zvole.info.